

anklagede sig selv, fordi han for at skaane sin Stolthed havde villet skubbe den anden frem i sit Sted. Javist var det ikke behageligt at skulle gaa til en fremmed Mand og bede om Penge. For ham, der havde drømt om at blive sine Medmenneskers Herre og Betvinger, var det ligefrem en grim Historie saadan at maatte begynde at betle. Men det var kun Løn som forskyldt. Gud lod sig ikke spotte! Han havde ikke villet spare ham for denne ydmygende Tiggergang. Fuld Bod skulde der gives for Fortidens Forsyndelser.

Etatsraad Erichsen havde sit Kontor ved Højbroplads, paa en Førstesal i en af de store Hjørnejendomme, der vendte ud mod Kanalen. Per gik nogen Tid frem og tilbage nede i Porten under Paaskud af endnu engang at maatte besinde sig paa, hvormed han skulde indlede, og hvad han i det hele skulde sige. Han havde i Forvejen overvejet det altsammen hjemme og gennemgik det nu i Tankerne som en Lektie. Ogsaa paa Trappen tøvede han et Øjeblik. Saa stod han endelig inde i en halvmørk Sal, hvis ene Hjørne var afskaaret med en Skranke. Bag denne sad en Snes Mennesker og skrev ved store Dobbelpulte. En ung Mand kom hen til ham og spurgte, hvad han ønskede, og Per bad om at faa Etatsraaden i Tale.

Kontoristen smilte.